

Győrffy Ákos

A WÜRZBURG HULLÁMAI

(egy kései változat)

„Valószínűleg az egész világirodalomban alig van megrendítőbb jelenet, mint Geard polgármesteré, aki Powys *Glastonbury regényében* húsvét vasárnapján hatalmas kenyeret vesz hóna alá, a kancsóba bort tölt, kimegy a kertbe a virágzó fák alá, letérdel, a kenyérből kolosszális darabokat tör, magába tömi, és hosszú kortyokban issza rá a bort, miközben a feltámadásra gondol, és könnyei patakzanak.” (H. B.)

Az ismétlés vágya hajtotta, űzte át őket az ártéri erdő nehezen járható sűrűjén. Hogy megismételjenek egy pillanatot, vagy inkább hogy egyáltalán szembesüljenek vele, egy regényből való pillanattal. Egy hihetetlennek tűnő pillanattal, ami épp hihetetlensége miatt vált ennyire vonzóvá számukra. És mert valójában tudták, tudták az egészet. És már pusztán ettől a tudástól szinte lerészegedtek.

Az ismétléshez kellett a másfél liter száraz vörösbor friss kenyérral, ahogy ott, a regényben is. Nagy kortyokban a bor és hozzá tölni magukba a kenyeret. Az egykori vállalati üdülő tágas, a nemrég levonult zöldártól meggyötört stégét választották ki helyszínül, ahonnan a folyókanyar tisztán belátható, és a folyóparti kisváros part menti házaival, a hegyvonulatokkal.

De elsősorban a folyó, a folyó látványa kellett hozzá, az ismétléshez, vagy még inkább a folyó teste. A lehető legközelebb lenni hozzá, a testéhez, és érezni, ahogy alattuk, mellettük, bennük, körülöttük van. Azzal az egykedvű, elementáris tempójával a folyó. Keskeny sávokban vert végig a felszínén egy-egy másodpercekig tartó zápor. Látszott, hol kezdődik és hol ér véget az esőfüggöny.

Kívül voltak, kívülre kerültek, azaz belültre tehát, az őket ténylegesen meghatározó benyomások erőterébe. Oda, ahol – megszabadulva a görcsösségtől és a tárgy nélküli szorongástól – végre azok lehetnek, amik valójában ők. Vagy legalábbis amit igazi önmaguknak hittek.

Átvették a folyó elementáris tempóját, minden újabb korty borral egyre jobban át. A legtöbb ismerősük talán rájuk sem ismert volna most. A két nagyhangú, kacagó emberre a stégen, ahogy lábukat a víz fölé lógatva, kipirult arccal nézik az esőfelhőket.

És nem volt semmi más tényleg, mint ez az elementáris tempó. Ez látszott a vízen, az esőfelhőkön, a frissen bezöldült hegyoldalakon. Ezt keresték. Tudták persze korábban is, hogy mi ez, hogy mit jelent, hogy milyen érzés a csoda atmoszférájában állni.

A német tolóhajó aztán, ahogy a stéggel egy vonalba ért a folyó közepén, útban fölfelé, a Würzburg nevű hajó, a Würzburg hullámai vetettek véget az ismétlésnek. Az átlagosnál jóval nagyobb, tarajos hullámok, ahogy átcaptak a nem túl magas felépítményű stégen, elúsztatva majdnem hátizsákjaikat és a kenyér maradékát. A Würzburg mosta el, ugrasztotta fel őket a deszkákról.

Elviselhetetlen volt ez a hirtelen fölugrás, ez a hirtelen visszatérés. Hogy minden átmenet nélkül ismét kívülre kerültek. Oda, ahol a görcsösség és a tárgy nélküli szorongás az irányadó. Szédülten botorkáltak a stég megroggyant hídján kifelé, a lanyhuló hullámverésben.

Magyar Lettre Internationale, 2001/2.

(Győrffy Ákos 1976-ban született Vácon. Verset ír.)